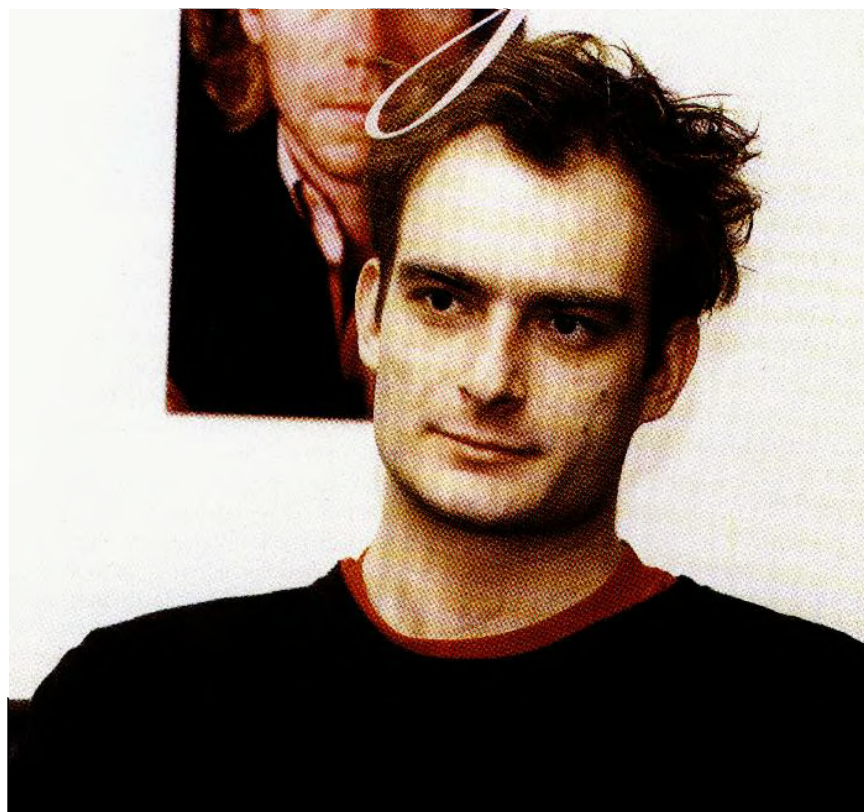

Piše: Irena Brejc, Foto: Zaklop

Jaz pa sem tako lepo crknjen ležal na tleh

Nedavna premiera v Mestnem gledališču ljubljanskem češkega avtorja Ples na vodi je občinstvu predstavila tri nenavadne dramske like, oboževalce usklajene kombinacije plesa in plavanja, ki jih odlično interpretirajo mladi igralci Jure Henigman, Matej Puc in Gregor Gruden. Nihče od njih še nima trideset let. O komaj začetem zanimivem življenju igralca v enem njegovih prvih intervjujev najprej predstavljamo Gregorja Grudna, ki je že decembra lani zablestel v muzikalu Sugar – Nekateri so za vroče ob izkušenem Urošu Smoleju.

Ker je danes 27. marec, svetovni dan gledališča, začniva z vprašanjem o magičnosti gledališča. Kdaj in kako ste se ujeli v njegov čarobni ris? Precej po naključju. Nisem bil namreč velik obiskovalec gledališča ali kaj podobnega. Zgodilo se je v srednji šoli, ko me je prijateljica vprašala, ali bi se pridružil Šili (šolski improvizacijski ligi), in sem ji odgovoril: Bi. Kaj pa je to? Tako so se začeli nastopi pred občinstvom, postal – in ostal – sem »odvisen od odra«. Timsko delo, nastajanje predstave mi je postalo všeč, še danes imam najraje v gledališču vaje. Kot otrok nisem nikoli imel želje biti igralec, po srednji šoli sem šel najprej študirat filozofijo, prvi letnik mi je bil tako všeč, da sem ga kar dvakrat poslušal... Vines sem bil

leto dni še v neki šoli na Danskem, da sem se naučil jezika, ukvarjali pa smo se tudi z gledališčem. Lepa izkušnja. Sošolci so bili z vseh vetrov in vseh starosti, najstarejši je imel 72 let! Potem sem se šele odločil za igralsko akademijo, saj je bilo gledališče tisto, kar sem sedem let intenzivno počel.

Vam je uspelo narediti sprejemne izpite na akademiji že kar v prvem poskusu?

Ja in ne. Če povem po vrsti: najprej sem padel na sprejemnih izpitih za dramaturgijo, ker takrat še nisem zares vedel, kaj bi v resnici rad. Naslednje leto sem se prijavil na sprejemni izpit za igro, pa ga nisem šel delat. Naslednjič sem se znova prijavil in bil sprejet. Torej sem ga naredil »iz prve,« mar ne? No, v resnici se mi je prvo leto zdelo, da

Stran / Page: 19

Doseg / Reach: 157000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 882 cm2

2 / 3

še nisem dovolj pripravljen. Naslednje leto je bil moj občutek precej boljši in uspelo mi je. Se pa še spomnim trenutka, ko sem se odločil, da bom igralec. Bilo je v srednji šoli na predstavi improlige z naslovom Crkn', ko sem moral umreti od trebušnega plesa. Na koncu norega plesa sem se vrgel vsaj meter v zrak in padel po tleh, dvorana je začela noro kričati... Jaz pa sem tako lepo crknjen ležal na tleh in si rekel: to je to, tega ne smeš nikoli več izpustiti...

Ali je vaši odločitvi botrovala igralska izkušnja vašega brata Matjaža, ki je pri enajstih letih kot Matic v filmu Sreča na vrvi osvojil srca vse Slovenije? Koliko ste bili vi takrat stari?

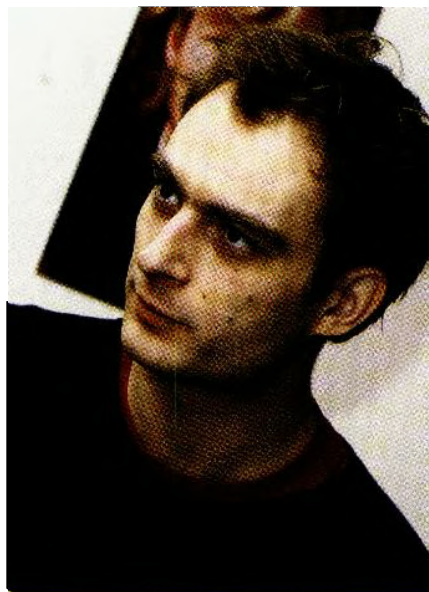
Mene sploh še ni bilo, rodil sem se nekaj let zatem. O Matjaževi filmski slavi vem le iz druge roke, po pripovedovanju. Ne, nobene družinske tradicije ni bilo v moji odločitvi in pravzaprav mi je Matjaževa zgodnja slava olajšala delo. Kar koli že naredim v življenju kot igralec, nikoli ne bom dosegel Matjaževe filmske popularnosti. »Plafon« je v naši družini torej že prebit in meni je zato precej lažje!

Brat kljub filmski slavi pozneje igralske poti ni nadaljeval, zdaj je uspešen mednarodni pravnik in strokovnjak v Strasbourgu. Je pa najbrž komentiral vašo odločitev za igralsko akademijo? Vam je dal kakšen dober nasvet?

V resnici o tem nisva veliko govorila; dobrih štirinajst, jaz rečem slabih petnajst let je starejši, živi in dela v Franciji. Spremlja me bolj od daleč, oba brata sta me prvič skupaj gledala šele na premieri Sugar... No, sta bila pa zato starša kar zadovoljna z izbiro in sta me med študijem podpirala: tole je pa faks, ki ga boš najbrž res do konca naredil, sta rekla. V resnici sta me podpirala v vsem, česar sem se lotil, samo da me pripelje do kruha. Najpogosteje starši niso navdušeni nad igralskimi ambicijami svojih potomcev, češ da je življenje težko in negotovo. Meni zaenkrat kar gre, plačo imam. Zelo sem hvaležen Barbari (Hieng Samobor, direktorici in umetniški vodji MGL, op. p.), da me je vzela v svoj ansambel in mi daje – z mojimi za zdaj skromnimi izkušnjami – veliko novih priložnosti. Drugačnih, kot so mi jih doslej dajali režiserji.

Ste se morda bali, da vas na začetku kariere ujamejo v kak stereotip, iz katerega se je potem težko izkoptati?

Ja... recimo pravičniških mladeničev ali česa podobnega. Zelo sem bil sicer

zadovoljen z vlogo v Alamutu v Drami, kjer sem imel priložnost odigrati en lep samomor, kar je vedno zanimivo; lahko sem si celo pomagal z nasvetom brata zdravnika, kako umira človek, ki se zabode v srce... Tudi izkušnja s Pandurjem v Tesli je bila izjemna, v smislu predanosti ideji in sami predstavi. Sicer pa skrbim, da sem v pogonu tudi poleti, ko naš teater počiva. Z različnimi režiserji delam v zanimivih projektih drugje še druge stvari. Zelo sem zadovoljen s predstavo Mala morsk deklica v Mini teatru v režiji Ivice Buljana, kjer igram vse, razen morske deklice, ki je Pia Zemljič; ali pa z gibalno-gledališko predstavo Republika ali srečno pot Greta Garbo v režiji Urške Vohar.

V MGL ste šele dve leti in že imate lep šopek zanimivih, za igralca kar zahtevnih vlog. Za povrh so še različnih žanrov, od tudi pevske uspešnega muzikala do farse, če lahko tako imenujem nenavaden tekst Plesa na vodi.

Ja, Ples na vodi dejansko malce šokira občinstvo. Začne se kot ne zelo duhovita komedija in se kmalu prevesi v melanholično atmosfero, zato ljudem niti ni zelo všeč, ko odidejo iz dvorane. Marsikdo mi je potem rekel, da mu je predstava še naslednji dan zjutraj dala misliti. Je take vrste, da potrebuje določen čas, da se v človeku usede; tudi aplavzi so nekoliko drugačni kot pri Sugar. Mi trije (z Matejem in Juretom) držimo skupaj in vemo, kaj smo hoteli sporočiti, in se zavedamo, da bodo ljudje najbrž z zamikom doživeli, slišali in dobili morda tudi tisto, česar sami niti niso izbrali ali hoteli.

Igralskih užтков je torej kar nekaj?

Še vedno se rad in veliko učim! Letošnja sezona v MGL je super, ekipa se je precej pomladila in Barbara zares skrbi, da se igralci razigramo in preskušamo v različnih žanrih, kar je za razvoj vsakega od nas odlično. Trenutno ne bi hotel biti kje drugje v službi. Če bi mi na AGRFT kdo rekel, da bom nekoč zaposlen v MGL in delal celo muzikale, bi odločno izjavil: ne, to pa ne; delal bom alternativno gledališče, ki komentira stanje sodobnega sveta. Zdaj sem pa tako zadovoljen, uživam, ko si tukaj nabiram odrsko kilometrino. Nimam občutka, da bi bilo kar koli poceni, nasprotno, zdi se mi, da so to dobro narejene predstave in z veseljem sem zraven. Vsaka predstava ima asociativni svet, ki se mi podi po dnu lobanje.

Morali ste biti vendarle kar drzni, da ste v muzikalu Sugar kot Joe samozavestno stopili ob bok izkušenemu igralcu, komedijantu in pevcu Urošu Smoleju.

Hja, že moja mama je bila malce v skrbeh, ko je slišala, da bomo delali predstavo po filmu Nekateri so za vroče. Zelo previdno je vprašala: In kaj boš ti? Ko sem povedal, da sem dobil vlogo, ki jo v filmu igra »ta lepši« Tony Curtis, me je precej nejeverno pogledala. A zame je bilo veliko olajšanje, ko sem izvedel, da bo Uroš igral vlogo Jacka Lemmona, ker je osrednji lik zgodbe, tisti, ki nosi publiko in celo predstavo, skrbi za aplavze... Prvič sem delal nekaj, kjer smo z režiserjem že vnaprej predvidevali, kje bo aplavz, in delali cezure. Bolj bi se bal, če ne bi bilo tako, saj te odgovornosti še nisem sposoben nositi, niti približno pa ne tako dobro kot Uroš. Zares uživam z njim na odru! Vloge sem se z veseljem lotil, saj moram igrati tri različne like: Joeja, Josephine in še milijonarja Juniorja, vse tri z različnimi glasovi. Moji trije liki poskrbijo, da lahko Jerry (Uroš Smolej) pelje svojo zgodbo in v njej blesti. Že v improligi sem znal kar dobro skrbeti za hrbtnico predstave in po koščkih zbirati domislice v celoto.

Najbrž je poseben užitek igrati v uspešnicah, kjer igralci doživljate aplavze na odprti sceni?

Seveda, čeprav se publika razlikuje in lahko zelo različno odziva na predstavo. Starejša, ki pozna film, se zabava drugače kot gimnazijci, ki so sicer že slišali za stavek Nihče ni popoln, a jih na koncu vendarle nekoliko presenetijo. Starejši ga pa komaj čakajo.

Sinoči še zapeljivec Joe v Nekateri so za vroče, že čez dve uri boste spet na odru, a zdaj kot malce jedki, zagrenjeni, s sabo nezadovoljni TV-zvezdnik Kajetan v Plesu na vodi. Vam takšne pogoste menjave likov in razpoloženj povzročajo težave?

Ko je predstava enkrat narejena in zaživi svoje življenje na odru, ima vsaka lastno atmosfero in ni nobene nevarnosti, da bi kdaj kje kakšno besedo ali repliko zamenjal ali izgubil. Mogoče se negotovost kdaj prikrade, ko je nova predstava šele v nastajanju, sicer pa ne. Do lika Kajetana sva z režiserko prišla v skrbnem, natančnem delu in ga v primerjavi s češkim izvirnikom celo nekoliko spremenila, prilagodila. Moral bi biti namreč debel, kar nisem, a ker sem igralec, nekaj njegovega egocentrizma in nastopaštva seveda nosim v sebi, včasih

sem tudi kot on dvoičen ali nedosleden, poznam trenutke grozljivega besa... In zgubljam lase in bom nekoč zelo verjetno plešast. Včasih smo ustvarjalci predstave kar radikalno posegali v tekst. Kajetan je ljudem zlahka odvraten, čeprav se z zavedanjem spušča v svet lažnih utvar. Že na začetku prijateljem odločno pove, da ni idiot. Pravzaprav mi je bil kot lik kar blizu in sem lahko tudi monolog, kjer Kajetan razmišlja o sebi, potem ko se mu »strga« v studiu, napisal sam oziroma ga poiskal v zapiskih, ki si jih občasno delam zvečer doma kot nekakšno samorefleksijo. Včeraj sem imel devetindvajset let, nisem več najmlajši...

Čestitam za rojstni dan, videti ste mlajši...

Hvala, zdaj že prvič lahko rečem hvala za kompliment. Prej sem si vedno želel biti in videti starejši. (Smeh.)

POT DO DANES

Gregor je najmlajši sin pokojnega znanega novinarja Igorja Grudna, njegova starejša brata sta zdravnik Andrej in pravnik Matjaž, slednji je kot enajstletnik zaslovel v filmu Sreča na vrhovi. Gregor je na poljanski gimnaziji po naključju »padel« v Šilo, šolsko improvizacijsko ligo, in se okužil z nastopi pred občinstvom in s huronskimi aplavzi. Njegov konjiček je bila in je še glasba, je pevec v rock bendu Kamerad Krivatoff, z nenavadno zasedbo treh klaviatur, bobna in basa, kjer na svojski način preigravajo znane komade iz obdobja swinga. Po družinski tradiciji, ki jo je vpeljal oče, je leto dni študiral gledališče in danščino na Askov Højskole na jugu Danske, zanimivi izobraževalni ustanovi, kjer si izbereš za študij le tisto, kar te zares zanima; šola nima ocen, ne testov, niti diplome. Z gledališko ekipo je bil z avtorsko predstavo študentov na enomesečni turneji po Skandinaviji. Iz teh danskih časov, pravi, mu je ostal predvsem občutek za »hygge«, kar je danska beseda za nekaj, čemur bi mi rekli ugodje.

Po krajšem ekskurzu v študij filozofije in končani ljubljanski AGRTF ter nekaj skokih v SNG Dramo (Alamut) in Pandur Theaters (Tesla Electric Company) je od januarja 2007 redni član ansambla ljubljanskega Mestnega gledališča, kjer ga to sezono lahko vidite v muzikalu Sugar - Nekateri so za vroče ter v predstavah Mobilec, Rozenkranc in Gildestern sta mrtva, Milo za drago in Ples na vodi.